

Sygn. akt I CSK 186/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku H. K.-L. i G. K.
przy uczestnictwie W. R. i M. O.-K.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki W. R.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 25 października 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestniczki W. R. na rzecz wnioskodawców 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej do uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podniesiono oczywistą zasadność skargi oraz występowanie na jej tle potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości. Skarga nie jest jednak oczywiście uzasadniona. Wywód skarżącego nie jest niczym więcej niż polemiką z argumentami Sądu Okręgowego i uzasadnieniem podstaw kasacyjnych. Nie dowodzi on rażącego naruszenia prawa przez jego wykładnię lub zastosowanie w zaskarżonym wyroku Sądu Okręgowego. Natomiast jako potrzebę wykładni przepisów prawa wskazano przesłanki świadczące o samoistnym charakterze posiadania według art. 172 k.c. W orzecznictwie i doktrynie utrwalona jest już jednak wykładnia tego przepisu w kontekście przesłanki samoistnego posiadania. Problem może dotyczyć tylko oceny w konkretnym przypadku tego, czy posiadanie jest samoistne. Może to być jednak podniesione w kontekście uzasadnienia podstawy kasacyjnej, a nie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.